

J.K. ROWLING

HARRY POTTER

ja
viisasten kivi

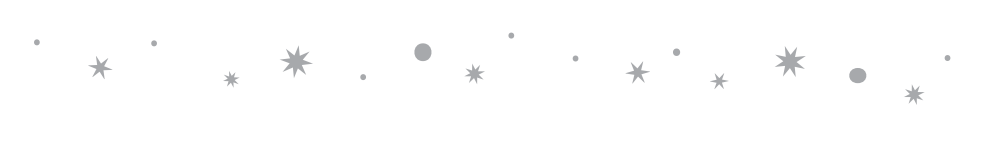
TAMMI

J.K. ROWLING

HARRY POTTER
ja
viisasten kivi

Suomentanut Jaana Kapari

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *Harry Potter and the Philosopher's Stone*
ilmestyi vuonna 1997 (Bloomsbury Publishing Plc).

Teksti © J. K. Rowling, 1997

Kannen kuvat: Jonny Duddle © Bloomsbury Publishing Plc 2014

Kartta: Tomislav Tomic © J. K. Rowling 2014

Wizarding World is a trade mark of Warner Bros. Entertainment Inc.

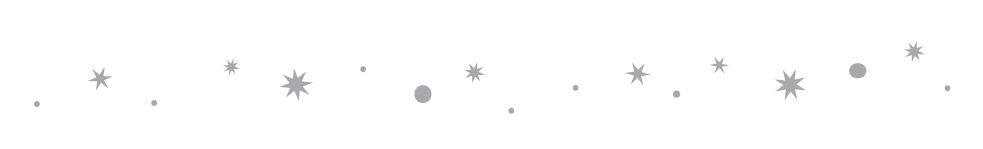
Wizarding World Publishing and Theatrical Rights © J.K. Rowling

Wizarding World characters, names and related indicia are

TM and © Warner Bros. Entertainment Inc. All rights reserved

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-0180-1

*Jessicalle, joka rakastaa tarinoita,
Annelle, joka myös rakasti niitä,
ja Dille, joka kuuli tämän ensimmäisenä.*

SISÄLLYS

<i>Ensimmäinen luku</i> POIKA JOKA ELÄÄ	7
<i>Toinen luku</i> KATOAVAINEN LASI	25
<i>Kolmas luku</i> KIRJEET EI-KENELTÄKÄÄN	39
<i>Neljäs luku</i> AVAINTEN VAHTI	55
<i>Viides luku</i> VIISTOKUJA	71
<i>Kuudes luku</i> LAITURI YHDEKSÄN JA KOLME NELJÄNNESTÄ	100
<i>Seitsemäs luku</i> LAJITTELUHATTU	127
<i>Kahdeksas luku</i> JUOMAMESTARI	146
<i>Yhdeksäs luku</i> KESKIYÖN KAKSINTAISTELU	158
<i>Kymmenes luku</i> KURPITSAJUHLA	180

<i>Yhdestoista luku</i> HUISPAUS	198
<i>Kahdestoista luku</i> ISEEVIOT-PEILI	212
<i>Kolmastoista luku</i> NICOLAS FLAMEL	234
<i>Neljästoista luku</i> NORJALAINEN RÖPELÖNISKA NORBERT	248
<i>Viidestoista luku</i> KIELLETTY METSÄ	263
<i>Kuudestoista luku</i> LATTIALUUKUN LÄPI	284
<i>Seitsemästoista luku</i> KAKSIKASVOINEN MIES	312

– *Ensimmäinen luku* –

POIKA JOKA ELÄÄ

Likusteritie nelosen herra ja rouva Dursley sanoivat oikein ylpeinä, että he olivat aivan tavallisia totta tosiaan. Heidän nyt viimeisenä olisi odottanut sekaantuvan mihinkään outhoon tai arvoitukselliseen, koska he eivät kerta kaikkiaan hyväksyneet jonninjoutavuuksia.

Herra Dursley oli johtaja yhtiössä, jonka nimi oli Grunnings ja joka valmisti poria. Hän oli iso riski mies, jolla oli kaulaa tuskin lainkaan, mutta mahtavat viikset hänellä oli. Rouva Dursley oli laiha ja vaalea ja hänen kaulansa oli melkein kaksi kertaa pitempi kuin ihmisten yleensä, mikä olikin erittäin kätevää koska hän kurkotteli usein ahnaasti piha-aitojen yli urkkiessaan naapureiden puuhia. Herra ja rouva Dursleylla oli pieni poika nimeltä Dudley, eikä heidän mielestään sen parempaa poikaa ollut olemassakaan.

Dursleyn perheellä oli kaikki mitä he tahtoivat, mutta lisäksi heillä oli salaisuus, ja eniten maailmassa he pelkäsivät, että joku kaivaisi sen esiin. Heistä tuntui etteivät he kestäisi, jos joku saisi tietää Pottereista. Rouva Potter oli rouva Dursleyn sisar, mutta he eivät olleet tavanneet toisiaan moneen vuoteen. Itse asiassa rouva Dursley oli olevinaan kuin hänellä ei mitään siskoa olisikaan, koska hänen siskonsa ja siskon kelvoton aviomies olivat niin epädursleymaisiksi kuin suinkin oli

mahdollista. Dursleyn pariskuntaa puistatti ajatellakin mitä naapurit sanoisivat, jos Potterit ilmaantuisivat heidän kotikadulleen. Dursley tiesivät, että Pottereillakin oli pieni poika, mutta häntä he eivät olleet koskaan nähneetkään. Sekin oli hyvä syy pitää Potterit loitolla, sillä Dursley eivät halunneet Dudleyyn seurustelevan sellaisen lapsen kanssa.

Kun herra ja rouva Dursley heräsivät sinä ankeana harmaana tiistaina, jolloin tarinamme alkaa, mikään pilvisessä taivaassa ei enteillyt outoja ja arvoituksellisia tapahtumia, jotka pian kuitenkin alkoivat kautta maan. Herra Dursley hyräili valitessaan tylsimmän solmionsa töihin ja rouva Dursley lörpötti iloisesti kammetessaan parkuvaa Dudleyta syöttötuoliin.

Kumpikaan ei huomannut, kun iso lehtopöllö liihotti ikkunan ohi.

Kello puoli yhdeksältä herra Dursley otti salkkunsa, suukotti rouvaansa poskelle ja yritti antaa pojalleenkin läksiäisiksi pusun, mutta osui ohi koska Dudley oli saanut kiukku-kohtauksen ja paiskoi parastaikaa muroja seinille. ”Pikku vintiö”, herra Dursley hörähti astuessaan ovesta ulos. Hän meni autoonsa ja peruutti nelosen pihatieltä kadulle.

Kadunkulmassa hän huomasi ensimmäisen omituisen merkin – kissan lukemassa karttaa. Kesti hetken ennen kuin hän tajusi, mitä oli nähnyt – sitten hän heilautti äkkiä päätään ja katsoi uudestaan. Likusteritien kulmauksessa oli kylä juovikas kissa, mutta missään ei näkynyt karttaa. Mitä hän oikein oli ajatellut? Hän räpytti silmiään ja tuijotti kissaa. Kissa tuijotti takaisin. Käännettyään kulmasta ja ajaessaan eteenpäin herra Dursley tarkkaili kissaa taustapeilistä. Nyt se luki Likusteritien nimikilpeä – ei, sehän vain katsoi

kilpeä, sillä kissat eivät osaa lukea sen paremmin karttoja kuin kilpiäkään. Herra Dursley ravisti päätään ja pudisti kissan mielestään. Ajaessaan kohti kaupunkia hän ei ajatellut muuta kuin isoa poratilausta, jonka hän toivoi sinä päivänä saavansa.

Mutta kaupungin laidalla porat pyyhkiytyivät hänen mielestään. Istuessaan tavallisessa aamuruuhkassa hän ei voinut olla huomaamatta, että liikkeellä näytti olevan erikoisen paljon omituisesti vaetetettuja ihmisiä. Ihmisiä viitoissa. Herra Dursley ei voinut sietää hassusti pukeutuvia ihmisiä – mitä rynttyitä nuorilla näkikään! Hän oletti, että tämä oli taas uusi typerä muoti. Hän rummutti sormillaan ohjauspyörää ja hänen katseensa osui kummajaisjoukkioon, joka seiso i melko lähellä häntä. He kuiskivat kiihtyneinä keskenään. Herra Dursleyta raivostutti kun hän huomasi, etteivät kaikki kummajaiset olleetkaan nuoria. Hyvänen aika, tuokin mies oli varmasti häntä vanhempi ja silti pukeutunut smaragdinvihreään viittaan! Että kehtaakin! Mutta sitten herra Dursleyn mieleen johtui, että tämä taisikin olla jokin älytön mainostempu – nuo ihmiset keräsivät tietysti rahaa johonkin tarkoitukseen... aivan, niinpä tietysti. Liikenteen virta lipui eteenpäin ja tuokion kuluttua herra Dursley saapui Grunningsin pysäköintialueelle, ja silloin hän ajatteli taas pelkkiä poria.

Herra Dursley istui aina selin ikkunaan yhdeksännessä kerroksessa sijaitsevassa työhuoneessaan. Jos hän ei olisi istunut niin, hänen olisi sinä aamuna ollut vaikea keskittyä poriin. Selin istuessaan hän ei nähnyt pöllöjä, jotka liihottivat taivaalla kirkkaassa päivänvalossa, vaikka alhaalla kadulla kulkevat ihmiset kyllä näkivät ne ja osoittelivat ja toljottivat

suu ammoltaan kun pöllö toisensa perään liisi heidän ylitseen. Useimmat heistä eivät olleet koskaan nähneet pöllöä edes yöllä. Mutta herra Dursleyn aamupäivä oli aivan tavallinen ja pöllötön. Hän rähjäsi viidelle ihmiselle. Hän soitti useita tärkeitä puheluita ja rähisi taas vähän. Hän oli oikein hyvällä tuulella lounastuntiin saakka. Silloin hän päätti jaloitella ja kävellä kadun toiselle puolelle ostamaan sämpylän vastapäisestä pullapuodista.

Hän ei muistanut viittaihmissiä ollenkaan ennen kuin näki taas ryhmän sellaisia pullapuodin vieressä. Hän mulkoili heitä vihaisesti kulkiessaan ohi. Hän ei tiennyt miksi, mutta jostain syystä he tekivät hänet levottomaksi. Tämäkin porukka supatti kiihtyneesti eikä herra Dursley nähnyt ainnuttakaan rahankeräysastiaa. Kun herra Dursley kulki takaisin heidän ohitseensa iso paperipussiin pakattu donitsi kädessään, hän erotti muutaman sanan heidän supatuksestaan.

”Potterit, niin juuri, niin minä kuulin –”

” – aivan, heidän poikansa, Harry –”

Herra Dursley pysähtyi kuin naulittuna. Häneen hulmahti pelko. Hän kääntyi katsomaan kuiskuttajia ikään kuin olisi halunnut sanoa heille jotain, mutta päätti että oli viisainta vaieta.

Hän ryntäsi kadun yli, riensi työhuoneeseensa, äyskähti sihteerilleen, ettei häntä saisi häiritä, tarttui puhelimeensa ja ehti melkein valita kotinumeronsa, kunnes muuttikin mielensä. Hän pani kuulokkeen takaisin paikoilleen ja siveli viiksiänsä ja mietti... ei, nyt hän oli typerä. Ei Potter niin erikoinen nimi ollut. Oli varmasti paljon Potter-nimisiä ihmisiä, joilla oli Harry-niminen poika. Ja kun asiaa oikein ajatteli, niin eihän hän ollut varma, että hänen vaimonsa sisaren-

pojan nimi edes oli Harry. Hän ei ollut nähnyt poikaa koskaan. Nimi saattoi olla Harvey. Tai Harold. Ei ollut mitään syytä huolestuttaa vaimoa, joka hermostui aina kun hänen sisarensa vain mainittiinkin. Herra Dursley ei voinut moitita rouvaansa – jos hänellä olisi itsellään ollut sellainen sisar... mutta silti, niin paljon väkeä viitat päällä...

Itäpäivällä hänen oli paljon vaikeampi keskittyä poriin, ja kun hän poistui työpaikaltaan kello viisi, hän oli yhä niin huolissaan että käveli suoraan päin jotakuta heti astuttuaan ovesta ulos.

”Anteeksi”, hän murahti, kun piskuinen vanhus horjahti ja oli kaatua. Herra Dursleyta meni hetki tajuta, että vanhalla miehellä oli yllään violetti viitta. Mies ei näköjään mennyt lainkaan tolaltaan, vaikka hänet oli miltei tyrmätty. Hänen kasvonsa päinvastoin levisivät autuaaseen hymyyn ja hän sanoi kitisevällä äänellä, joka sai ohikulkijat tuijottamaan: ”Älä turhaan pyytele anteeksi, mies hyvä, sillä mikään ei voi minua tänään harmittaa! Riemuitse, sillä tiedät-kai-kuka on vihdoin poissa! Jopa jästien niin kuin sinun tulisi juhlia tätä ihanaa onnenpäivää!”

Halattuaan herra Dursleyn keskiruumista vanhus marssi matkoihinsa.

Herra Dursley oli jähmettynyt paikoilleen. Ventovieras oli halannut häntä. Lisäksi hänestä tuntui, että häntä oli sanottu jästiksi, mitä se sitten merkitsikin. Hän oli päästään pyörällä. Hän riensi autoonsa ja kaasutti kotia kohti toivoen vain kuvittelevansa kaiken, mitä hän ei ollut milloinkaan ennen toivonut, sillä hän ei hyväksynyt mielikuvitusta.

Kun hän kääntyi nelosen pihatielle, hän näki ensimmäiseksi jotain mikä ei kohentanut hänen mielialaansa – sen

juovikkaan kissan jonka hän oli hoksannut aamullakin. Nyt se istui hänen aidallaan. Hän oli varma, että kissa oli sama: sillä oli samat kuviot silmien ympärillä.

”Hus!” herra Dursley sanoi kovalla äänellä.

Kissa ei hievahtanut. Se vain loi herra Dursleyyn tuiman katseen. Oliko se tavallista kissojen käytöstä, herra Dursley pohti. Yrittäen kasata itsensä hän avasi kotiovensa. Hän piti edelleen kiinni päätöksestään, ettei mainitsisi mitään vaimolleen.

Rouva Dursleylla oli ollut mukava, tavallinen päivä. Hän kertoili päivällispöydässä naapurinrouvan ongelmista tyttärensä kanssa ja siitä miten Dudley oli oppinut uuden sanan (”enkä!”). Herra Dursley yritti käyttäytyä tavallisesti. Kun Dudley oli pantu nukkumaan, hän meni olohuoneeseen juuri parahiksi nähdäkseen iltaututisten viimeisen aiheen:

”Lopuksi kerromme vielä, että lintujen tarkkailijat ovat kautta maan ilmoittaneet pöllöjen käyttäytyneen tänään hyvin epätavallisesti. Yleensä pöllöt saalistavat vain yöllä eikä niitä näe lainkaan päivänvalossa, mutta tänään ovat sadat ihmiset nähneet pöllöjen lentelevän ristiin rastiin auringonnoususta asti. Asiantuntijat eivät osaa selittää, miksi pöllöt ovat yhtäkkiä muuttaneet unitottumuksiaan.” Uutistenlukija hymyili leveästi. ”Onpa salaperäistä. Ja nyt, Jim McGuffin ja huomisen sää. Saammeko me yöllä lisää pöllöstateita, Jim?”

”Niin, Ted”, säämies sanoi, ”siitä minä en tiedä, mutta eivät tänään pelkät pöllöt ole käyttäytyneet kummallisesti. Katsojat ovat soitelleet niinkin kaukaa toisistaan kuin Kentistä, Yorkshirestä ja Dundeesta, ja kertoneet ettei heidän alueillaan satanutkaan tänään vettä niin kuin ennustin eilen,

mutta tähdenlentoja on sen sijaan melkein satanut! Kenties ihmiset ovat juhlineet marraskuun kokkoilta etuajassa – sehän on vasta ensi viikolla! Ensi yöksi minä kuitenkin voin luvata vettä.”

Herra Dursley istui jäykkänä nojatuolissaan. Tähdenlentoja kautta maan? Pöllöt lentelevät päivänvalossa? Salaperäisiä viittaihmisia yltympäriinsä? Ja kuiskutusta, kuiskutusta Pottereista...

Rouva Dursley toi olohuoneeseen kaksi kupillista teetä. Nyt ei auttanut. Nyt oli pakko puhua vaimolle. Herra Dursley ryki hermostuneena. ”Äh – Petunia, kulta – ethän kai ole kuullut sisarestasi viime aikoina?”

Kuten arvata saattoi, rouva Dursley näytti järkyttyneeltä ja vihastuneelta. Tavallisestihan he olivat olevinaan kuin hänellä ei olisi siskoa ollutkaan.

”En”, hän tokaisi. ”Miten niin?”

”Hassuja juttuja uutisissa”, herra Dursley mutisi. ”Pöllöjä... tähdenlentoja... ja kaupungilla oli tänään paljon kummallista väkeä...”

”Entä sitten?” rouva Dursley kivahti.

”No, tuli vain mieleeni... että ehkä... se jotenkin liittyisi... tiedäthän sinä... hänen porukkaansa.”

Rouva Dursley särpi teetä yhteenpuristettujen huuliensa raosta. Herra Dursley mietti, uskaltaisiko hän kertoa kuulleensa nimen ”Potter”. Hän päätti, ettei uskaltanut. Sen sijaan hän sanoi niin muina miehinä kuin pystyi: ”Heidän poikansa – hänhän taitaa olla nykyään suunnilleen Dudleyn ikäinen?”

”Niinpä kai”, rouva Dursley sanoi jäyhästi.

”Mikä hänen nimensä olikaan? Howard, eikö niin?”

”Harry. Ruma, arkinen nimi, jos saan sanoa.”

”Niinpä niin”, herra Dursley sanoi ja hänen mielialansa laski kamalasti. ”Niin minustakin.”

Hän ei kajoanut aiheeseen enää sanallakaan, kun he kii-
pesivät yläkertaan mennäkseen nukkumaan. Kun rouva
Dursley oli kylpyhuoneessa, herra Dursley hiipi makuuhuone-
neen ikkunaan ja kurkisti ulos etupihalle. Kissa oli siellä
yhä. Se tuijotti Likusteritielle aivan kuin olisi odottanut jo-
takin.

Kuvitteliko hän olemattomia? Liittyikö kaikki jotenkin
Pottereihin? Jos liittyi... ja jos tulisi julki, että he olivat sukua
Pottereille – no, sitä hän ei kestäisi.

Dursleyt menivät nukkumaan. Rouva Dursley nukahti
nopeasti, mutta herra Dursley makasi valveilla ja pyöritteli
päivän tapahtumia mielessään. Viimeiseksi ennen nukahta-
mistaan hän ajatteli lohdukseen, että vaikka Potterit olisi-
vatkin sekaantuneet tapahtumiin, heillä ei olisi mitään syytä
tulla hänen ja hänen rouvansa lähelle. Potterit tiesivät vallan
mainiosti, mitä mieltä hän ja Petunia olivat heistä ja heidän
kaltaisistaan... Hän ei käsittänyt, miten hän ja Petunia voisi-
vat joutua mukaan mihinkään mitä kenties oli tekeillä – hän
haukotteli ja käänsi kylkeä – tapahtumat eivät voisi vaikut-
taa heihin...

Pahastipa hän oli väärässä.

Herra Dursley ehkä vajosikin levottomaan uneen, mutta
ulkona aidalla istuvassa kissassa ei näkynyt unisuudesta jäl-
keäkään. Se istui hievahtamatta kuin patsas, sen katse oli
nauliutunut silmää räpäyttämättä Likusteritien kauimpaan
kadunkulmaan. Se ei värähtänytkään, kun autonovi paukahi-
ti naapurikadulla eikä silloinkaan kun kaksi pöllöä syöksäh-

ti sen pään yli. Alkoi olla keskiyö, kun kissa liikahti.

Muuan mies ilmaantui siihen kulmaukseen, jota kissa oli vahtinut, ilmaantui niin yhtäkkiä ja ääneti että hänen olisi voinut luulla kohonneen maasta. Kissan häntä nyki ja sen silmät kaventuivat.

Mitään sen miehen kaltaista ei ollut koskaan nähty Likusteritiellä. Mies oli pitkä, laiha ja ikivanha päätellen hopeaisista hiuksista ja parrasta, jotka olivat niin pitkät että mies saattoi tunkea ne vyönsä alle. Hän oli pukeutunut pitkään kaapuun, purppuranpunaiseen viittaan, joka laahasi maata, ja korkeakorkoisiin solkisaappaisiin. Hänen puolikuun muotoisten silmälasiansa takana säkenöivät kirkkaat vaaleansiniset silmät ja hänen nenänsä oli hyvin pitkä ja koukkui-nen aivan kuin kuin se olisi murtunut ainakin kahdesti. Miehen nimi oli Albus Dumbledore.

Albus Dumbledore ei näyttänyt tajuavan tulleen juuri sellaiselle kadulle, joka tahtoi torjua hänet kokonaan nimestä saappaisiin. Hän keskittyi penkomaan viittaansa, etsimään jotakin. Ensin hän ei näyttänyt tajuavan, että häntä tarkkailtiin, mutta sitten hän kohotti yhtäkkiä katseensa kissaan, joka yhä tuijotti häntä kadun toisesta päästä. Jostain syystä häntä huvitti nähdä kissa. Hän hymähti ja sanoi: ”Olisi pitänyt arvata.”

Hän oli löytänyt etsimänsä sisätaskusta. Se näytti hopeiselta savukkeensytyttimeltä. Hän käänsi sen auki, nosti ylös ja napsautti. Lähin katulamppu sammui hiljaa pokshtaen. Hän napsautti esinettä uudestaan – seuraava lamppu lepatti ja pimeni. Hän napsautti pimeytintä kaksitoista kertaa, kunnes kadun varressa ei enää palanut ainutkaan valo lukuun ottamatta kahta hyvin pientä ja kaukaista valotäplää, jotka olivat

häntä tarkkailevan kissan silmät. Jos joku olisi nyt sattunut vilkaisemaan ikkunasta ulos, vaikka tarkkasilmäinen rouva Dursleykin, hän ei olisi erottanut jalkakäytävän tapahtumia. Albus Dumbledore sujautti pimeyttimen takaisin viittansa sisätaskuun ja lähti kulkemaan kohti numero nelosta, jonka edessä hän istuutui aidalle kissan viereen. Hän ei katsonut kissaa, mutta hetken päästä hän puhutteli sitä.

”Hassua nähdä sinut täällä, professori McGarmiwa.”

Hän kääntyi hymyilemään juovikkaalle kissalle, mutta se oli kadonnut. Kissan sijaan hän hymyili sangen vakavan näköiselle naiselle, jolla oli täsmälleen samanmuotoiset neliskanttiset silmälasit kuin kuviot kissan silmien ympärillä olivat olleet. Hänelläkin oli yllään viitta, smaragdinvihreä sellainen. Hänen mustat hiuksensa oli kammattu tiukalle naturalle. Hän näytti selvästi ärtyneeltä.

”Mistä tiesit, että se olin minä?” hän kysyi.

”Professori hyvä, en ole koskaan nähnyt kissan istuvan niin kankeana.”

”Olisit itsekin kankea, jos olisit kököttänyt koko päivän tiiliaidalla”, professori McGarmiwa sanoi.

”Koko päivän? Kun olisit voinut juhlia? Minä näin varmasti kymmenet pidot ja kestit matkallani tänne.”

Professori McGarmiwa puuskahti kiukkuisesti.

”Niinpä niin, kaikki tosiaan juhliivat”, hän sanoi kärsimättömästi. ”Luulisi, että he ymmärtäisivät vähän varoa, mutta ei – jopa jästit ovat havainneet, että jotain on tekeillä. Siitä kerrottiin heidän uutisissaan.” Hän nytkäytti päätään Dursleyn perheen pimeää olohuoneen ikkunaa kohti. ”Minä kuulin sen. Pöllöparvia... tähdenlentoja... Eivät he sentään läpeensä tyhmiä ole. Pakkohan heidän oli jotain

huomata. Tähdenlentoja Kentissä – se oli taatusti Dedalus Diggle. Hänellä ei ole koskaan järki paljon päätä pakottanut.”

”Ei heitä voi moittia”, Dumbledore sanoi lempeästi. ”Meillä on ollut mitättömän vähän juhlimisen aiheita yhteentoista vuoteen.”

”Minä tiedän sen”, professori McGarmiwa sanoi ärtyneenä. ”Mutta ei meidän sen takia tarvitse mennä sekaisin. Väki on kerrassaan varomatonta, kaduilla kirkaassa päivänvalossa, eikä edes pukeutuneena jästien vaatteisiin, kertaamassa huhuja.”

Hän loi tässä kohdin äkäisen syrjäilmäyksen Dumbledoreen ikään kuin toivoen, että tämä kertoisi hänelle jotain, mutta kun tämä ei kertonut, hän jatkoi: ”Kävisipä totta vie hienosti, jos juuri sinä päivänä kun tiedät-kai-kuka näyttää lopulta häipyneen, jästit pääsisivät perille meistä. Kai hän on todella poissa, Dumbledore?”

”Siltä se ainakin vaikuttaa”, Dumbledore sanoi. ”Meillä on paljon syytä kiitollisuuteen. Tahtoisitko sitruunatoffeeta?”

”Mitä?”

”Sitruunatoffeeta. Se on eräänlaista jästien makeista, josta minä pidän kovasti.”

”Ei kiitos”, professori McGarmiwa sanoi hyisesti aivan kuin hetki olisi hänen mielestään ollut sopimaton sitruunatoffeelle. ”Kuten sanoin, vaikka tiedät-kai-kuka onkin poissa –”

”Professori hyvä, tottahan sinun kaltaisesi järkevä henkilö voi sentään kutsua häntä nimeltä? Joutavanpäiväistä tuollainen tiedät-kai-kukittelu – minä olen yksitoista vuotta yrittänyt maanitella ihmisiä kutsumaan häntä hänen oikealla

nimellään: Voldemort.” Professori McGarmiwa hätkähti, mutta Dumbledore irrotteli kahta sitruunatoffeeta toisistaan eikä näyttänyt huomaavan sitä. ”Koko juttu käy niin sekavaksi, jos me aina vain sanomme ‘tiedät-kai-kuka’. Minä en ole ikinä käsittänyt, miksi kenenkään tarvitsisi pelätä lausussaan Voldemortin nimen.”

”Tiedän kyllä, ettet sinä ole käsittänyt”, professori McGarmiwa sanoi kuulostaen osin raivostuneelta, osin ihailevalta. ”Mutta sinä oletkin eri asia. Kaikkihan sen tietävät, ettei tiedät-kai-ku- äh, olkoon, Voldemort pelännyt muita kuin sinua.”

”Nyt sinä imartelet”, Dumbledore sanoi tyyneesti. ”Voldemortilla oli voimia, jollaisia minulle ei milloinkaan tule.”

”Ainoastaan siksi että sinä olet liian – tuota – jalo käyttäksesi niitä.”

”Onneksi on pimeä. Minä en ole punastunut tällä tavalla kertaakaan sen jälkeen kun matami Pomfrey sanoi pitävänsä korvalapuistani.”

Professori McGarmiwa loi äkäisen katseen Dumbledoreen ja sanoi: ”Pöllöt eivät ole mitään verrattuna ympäriinsä lenteleviin huhuihin. Tiedätkö mistä nyt puhutaan? Siitä miksi hän katosi? Siitä mikä lopulta pysäytti hänet?”

Professori McGarmiwa tuntui päässeensä asiaan josta hän kiihkeimmin tahtoi keskustella, todelliseen syyhyn jonka takia hän oli odotellut koko päivän kylmällä ja kovalla aidalla, sillä sen paremmin kissana kuin naisenakaan hän ei ollut milloinkaan naulinnut Dumbledoreen niin läpituokevaa katsetta kuin nyt. Oli ilmiselvää, ettei hän suostuisi uskommaan nyt kiertäviä huhuja, ellei Dumbledore nimenomaan sanoisi niiden olevan totta. Dumbledore puolestaan kuori

uutta sitruunatoffeeta paperista eikä vastannut.

”Puhutaan nimittäin sellaista”, professori painosti edelleen, ”että Voldemort ilmaantui viime yönä Godrickin notkoon. Hän meni kuulemma etsimään Pottereita. Huhutaan, että Lily ja James Potter olisivat – olisivat – että he olisivat – saaneet surmansa.”

Dumbledore painoi päänsä. Professori McGarmiwa haukkoi henkeä.

”Lily ja James... minä en voi uskoa... minä en halua uskoa... Voi, Albus...”

Dumbledore kurkotti taputtamaan professorin olkapäätä. ”Aivan... aivan...” hän sanoi murheellisena.

Professori McGarmiwan ääni vapisi kun hän jatkoi: ”Eikä siinä kaikki. Sanotaan, että hän yritti surmata Potterien pojan, Harryn. Mutta – ei pystynyt. Hän ei pystynyt surmaamaan sitä pientä poikaa. Kukaan ei tiedä miksi tai miten, mutta sanotaan, että kun Voldemort ei pystynyt tappamaan Harry Potteria, hänen voimansa jotenkin murenivat – ja siksi hän on nyt poissa.”

Dumbledore nyökkäsi synkkänä.

”Se on – se on siis totta?” professori McGarmiwa sopersi. ”Kaiken sen jälkeen mitä hän on tehnyt... kaikkien hänen tappamiensa ihmisten jälkeen... hän ei pystynyt tappamaan pikkuista poikaa? Sehän on tyrmistyttävää... ties millä häntä on yritetty estää... mutta miten taivaan tähden Harry jäi henkiin?”

”Me voimme vain arvailla”, Dumbledore sanoi. ”Emme ehkä saa koskaan tietää.”

Professori McGarmiwa kaivoi esiin pitsinenäliinan ja paineli sillä silmiään silmälasiansa takana. Dumbledore niis-

kautti kuuluvasti, otti kultakellon taskustaan ja tutkaili sitä. Se oli merkillinen kello. Siinä oli kaksitoista viisaria eikä ainuttakaan numeroa. Numeroiden sijaan sen reunoilla liikkui pieniä planeettoja. Dumbledore ilmeisesti kuitenkin ymmärsi sitä, koska hän pani sen takaisin taskuunsa ja sanoi: ”Hagrid on myöhässä. Hän kai sinulle sivumennen sanoen kertoi, että tulisin tänne?”

”Hän”, professori McGarmiwa sanoi. ”Etkä sinä varmaankaan aio kertoa minulle, miksi sinä olet juuri täällä?”

”Tulin toimittamaan Harryn hänen tätinsä ja setänsä hoiviin. He ovat nyt hänen ainoat sukulaisensa.”

”Et kai tarkoita – ethän sinä voi tarkoittaa niitä ihmisiä, jotka asuvat tuolla?” professori McGarmiwa kiljaisi, hypähti seisaalleen ja osoitti nelostaloa. ”Dumbledore – et voi tarkoittaa. Minä olen tarkkaillut heitä koko päivän. Et löydä mistään kahta ihmistä, jotka olisivat vähemmän meidän kaltaisiamme. Heillä on poika – näin kun poika potki äitiään koko matkan tuossa kadulla, parkui karkkia. Harry Potterko asuisi täällä?”

”Se on hänelle paras paikka”, Dumbledore sanoi tiukasti. ”Hänen tätinsä ja setänsä voivat selittää hänelle kaiken, kunhan hän vähän kasvaa. Minä kirjoitin heille kirjeen.”

”Kirjeen?” professori McGarmiwa toisti voimattomana ja istuutui taas aidalle. ”Älä viitsi, Dumbledore, kuvitteletko että voit selittää tämän kaiken kirjeessä? Nuo ihmiset eivät ikinä ymmärrä häntä! Hänestä tulee kuuluisa – legenda – en yhtään ihmettelisi vaikka tämä päivä vielä joskus tunnettaisiin Harry Potterin päivänä – Harrysta kirjoitetaan kirjoja – jokainen lapsi meidän maailmassamme oppii tuntemaan hänen nimensä!”

”Aivan niin”, Dumbledore sanoi katsellen hyvin totisena puolikuun muotoisten lasiensa yli. ”Se riittäisi sekoittamaan pojan kuin pojan pään. Kuuluisa ennen kuin osaa kävellä ja puhua! Kuuluisa syystä jota ei itse edes muista! Etkö käsitä, miten paljon parempi hänen on kasvaa kaukana tästä kaikes-ta, ennen kuin on valmis ymmärtämään tämän?”

Professori McGarmiwa avasi suunsa, muutti mielensä, nielaisi ja sanoi sitten: ”Kyllä – kyllä, olet oikeassa, totta kai. Mutta miten poika tulee tänne?” Hän silmäili äkkiä Dumbledoren viittaa kuin olisi uskonut, että Harry olisi piilossa sen uumenissa.

”Hagrid tuo hänet.”

”Onko sinusta – viisasta – luottaa Hagridiin niin tärkeässä asiassa?”

”Minä uskoisin vaikka oman elämäni Hagridin käsiin”, Dumbledore sanoi.

”En väitä, ettei hänellä olisi sydän paikallaan”, professori McGarmiwa myönsi vastahakoisesti, ”muttet voi väittää, ettei hän olisi huolimaton. Hänellä on taipumus – mikä se oli?”

Matala jyly oli rikkonut heitä ympäröineen hiljaisuuden. Jyly vahvistui tasaisesti ja he katsoivat katua oikeaan ja vasempaan nähdäkseen ajovalojen paisteen. Jyly yltyi pauhuksi ja he kohottivat katseensa taivasiin. Valtava moottoripyörä laskeutui ilman halki ja tupsahti kadulle heidän eteensä.

Jos moottoripyörä olikin valtava, se ei ollut mitään verrattuna mieheen joka istui sen selässä. Mies oli pituudeltaan melkein kaksinkertainen tavalliseen mieheen verrattuna ja leveydeltään ainakin viisinkertainen. Hän näytti kaikin puolin liian isolta ollakseen olemassa ja samalla hurjan kesyttömältä – pitkät tuuheat takut mustaa tukkaa ja partaa peitti-

vät hänen kasvonsa melkein kokonaan, hänen kätensä olivat roskapöntön kannen kokoiset ja hänen jalkansa nahkasaappaissa kuin delfiininpoikaset. Valtavilla lihaksikkailla käsi- varsillaan hän kantoi huopakääröä.

”Hagrid”, Dumbledore sanoi kuulostaen huojentuneelta. ”Vihdoinkin. Mistä sinä sait moottoripyörän?”

”Minä lainasin sen”, jättiläinen vastasi ja kiipesi puhuesaan varovaisesti moottoripyörän selästä. ”Nuori Sirius Musta lainasi sen mulle. Minä toin pojan.”

”Ei kai ollut hankaluuksia?”

”Ei – talo oli aika mäskänä, mutta minä sain pojan kunnialla ulos ennen ku jästit alko parveileen siellä. Poitsu nukahti jossain Bristolin yllä.”

Dumbledore ja professori McGarmiwa kumartuivat huopakäärön ylle. Käärön sisästä pilkotti poikavauva, joka nukkui sikeästi. Pojan otsalla olevan sysimustan hiustupsun alla näkyi erikoisen muotoinen haava, se oli kuin salama.

”Tuohonko –?” professori McGarmiwa kuiskasi.

”Siihen”, Dumbledore sanoi. ”Siitä jää arpi ikuisiksi ajoiksi.”

”Etkö voisi tehdä sille jotain?”

”En tekisi vaikka voisinkin. Arvista voi olla hyötyä. Minulla on itselläni vasemman polven yläpuolella arpi, joka on täydellinen Lontoon maanalaisen kartta. No – anna hänet tänne, Hagrid – meidän on paras hoitaa homma.”

Dumbledore otti Harryn syliinsä ja kääntyi Dursleyn taloon päin.

”Saisinko – saisinko hyvästellä sen?” Hagrid pyysi.

Hän kumarsi suuren, pörröisen päänsä Harryn ylle ja antoi hänelle varmasti hyvin raapivan, partaisen pusun. Sit-

ten Hagrid yhtäkkiä ulvaisi kuin haavoittunut koira.

”Shh!” professori McGarmiwa hyssytti, ”sinähän herätät jästit!”

”A-a-anteeksi”, Hagrid nyhkytti, kaivoi ison pilkullisen nenäliinan esiin ja hautasi kasvonsa siihen. ”Mutta minä e-e-en kestä tätä – Lily ja James on kuollu – ja pikknen Harry-raasu joutuu asuun jästien kanssa – ”

”Niin, niin, surullistahan se on, mutta ryhdistäydy nyt, Hagrid, ettei meitä löydetä”, professori McGarmiwa kuis-kasi ja taputteli Hagridia hellästi käsivarteen samalla kun Dumbledore astui matalan aidan yli ja käveli talon etuovelle. Dumbledore laski Harryn hellävaroen kynnykselle, otti kirjeen viittansa poimuista, työnsi sen Harryn huopiin ja palasi sitten muiden kahden luo. He seisoivat kaikki kolme kokonaisen minuutin katselemassa pikkuista nytyttä; Hagridin hartiat hytkyivät, professori McGarmiwa räpytti vimmatusti silmiään ja Dumbledoren silmistä oli sammunut niissä yleensä tuikkiva valo.

”No niin”, Dumbledore sanoi lopulta, ”se siitä. Meillä ei ole muuta asiaa täällä. Voimme yhtä hyvin mennä juhlimaan muiden kanssa.”

”Joo”, Hagrid sanoi hyvin vaimealla äänellä, ”minä meen viemään Siriukselle pyörän takas. Öitä, professori McGarmiwa – öitä, professori Dumbledore.”

Hagrid pyyhki vuolaasti vuotavia silmiään takin hihaan ja nousi moottoripyörän selkään. Hän potkaisi moottorin käyntiin ja pyörä nousi jyristen ilmaan ja katosi yöhön.

”Me tapaamme varmasti pian taas”, Dumbledore sanoi ja nyökkäsi professori McGarmiwalle. Professori McGarmiwa niisti nenänsä.

Dumbledore kääntyi ja lähti kävelemään katua pois päin. Kulmauksessa hän pysähtyi ja kaivoi hopeisen pimeyttimen esiin. Hän napsautti sitä kerran ja kaikki kaksitoista valopalloa kiisivät takaisin jokainen omaan katulamppuunsa niin että Likusteritie hehkui äkkiä oranssina ja Dumbledore erotti juovikkaan kissaan, joka livahti kulman taakse kadun toisessa päässä. Hän näki juuri ja juuri huopamytyin nelostalon kynnyksellä.

”Onnea matkaan, Harry”, hän mutisi. Hän kääntyi kannoillaan, hulmautti viittaansa ja katosi.

Tuulenviri pörhisti siistejä pensasaitoja Likusteritiellä, joka oli hiljainen ja siivo katu musteisen taivan alla, vihoviimeinen paikka jossa voisi odottaa tapahtuvan kummia. Harry Potter käänsi kylkeä huopiensa sisässä, muttei herännyt. Toinen pieni käsi sulkeutui viereen jätetyn kirjeen ympärille ja poika jatkoi uniaan tietämättä olevansa erityinen, tietämättä olevansa kuuluisa, tietämättä heräävänsä muuttaman tunnin kuluttua rouva Dursleyn kirkaisuun kun tämä avaa etuoven pannakseen tyhjät maitopullot ulos, tietämättä sitäkään ettei hänen Dudley-serkkunsa muuttamaan viikkoon muuta tekisikään kuin tökkisi ja nipistelisi häntä... hän ei voinut mitenkään tietää, että juuri sillä hetkellä ihmiset tapasivat toisiaan salaa kautta maan, kohottivat lasinsa ilmaan ja sanoivat hiljaisella äänellä: ”Harry Potterille – pojalle joka elää!”

Kirjekuori oli paksu ja painava, tehty kellertävästä pergamenttipaperista, ja osoite oli kirjoitettu smaragdinvihreällä musteella. Postimerkkiä ei ollut. Kun Harry käänsi kirjekuoren vapisevin käsin ympäri, hän näki purppuranpunaisen vahasetin, jossa oli vaakuna: leijona, kotka, mäyrä ja käärme ison T-kirjaimen ympärillä.

L84.2, N84.2 • www.tammi.fi
pottermore.com
ISBN 978-952-04-0180-1

